

DESSICATED WATER

THE CHRONICLES OF ST MARY'S
A FREE SHORT STORY

MARKHAM AND THE ANAL PROBING

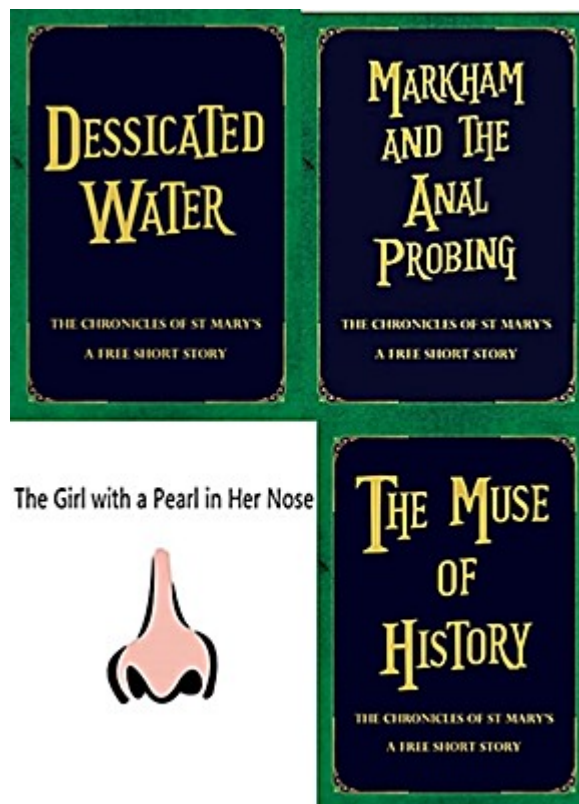
THE CHRONICLES OF ST MARY'S
A FREE SHORT STORY

The Girl with a Pearl in Her Nose

THE MUSE OF HISTORY

THE CHRONICLES OF ST MARY'S
A FREE SHORT STORY

A SZÁRAZ VÍZ

St. Mary krónikák 7,7

A szerző megjegyzése

Dolgoznom kellene. Igazából a perzsa női ruházatot kellene kutatnom i.e. 300 körül. El kellene merülnöm a textíliákban, mintákban és stílusokban, és nem Rapson professzorra gondolnom. Nem kéne elképzelnem, hogy felhúzom a lábam és bort iszom Petersonnal. És pláne nem kellene bámulnom az ablakon kifelé, és hallgatnom Max és Rapson professzor képzeletbeli beszélgetését. Ilyen tempóban sosem leszek igazi író.

***

Úton voltam Peterson irodájába a péntek délutáni megbeszélésünkre. Az, amikor ő kinyit egy üveg bort, én előveszem a poharakat, és mindketten felhúzzuk a lábunkat, és hatalmasat nyögünk az előző hétről. Néha elég hosszúak a megbeszélések.

Mindenesetre éppen a galéria körül jártam, és a féltucatnyi aktával zsonglórkodtem, amit álcázásként hoztam magammal – mert a többieknek egyáltalán nem tesz jót, ha néhány rangidős tiszt rossz példát mutat – bár, hogy igazságosak legyünk, a legtöbben kint voltak, és nézték, ahogy a biztonsági és a műszaki részleg a sport nevében kizsigereli egymást –, amikor Rapson professzor szó szerint kirobbant a laborjából, és azt kiáltotta: „Heuréka!”.

Teljesen fel volt öltözve. Higgye el – ez volt az első dolog, amit ellenőriztem.

Azt mondtam: – Jó napot, professzor úr, mert Markham így szokta ezt csinálni. Úgy tűnik, most, hogy ő a biztonsági főnök, a színvonalat fenn kell tartani. Hogy milyen normákat, azt persze sosem mondja meg.

– Á, Max. Jó hírek. Megcsináltam.

– Én is így gondolom, professzor úr. Remekül csinálta.

– Köszönöm – mondta. – Tudom, hogy sok idő telt el, de végül is sikerült.

– Kitűnő hírek, professzor úr – mondtam, és megpróbáltam nem tudomást venni az életemben tatóngó, borospohár alakú lyukról, de nem jártam sikerrel. Alig várom, hogy elolvashassam a jelentését.

– Nem, nem, nem érted, Max. Tényleg megtettem.

Abbahagytam a borról való gondolkodást és koncentráltam. Végül is Rapson professzor volt. Feltettem a kérdést, amivel kezdenem kellett volna.

– Pontosan mit is tett, professzor úr?

– Nos, mint tudod, Max, a víz nagyon nehéz.

Rámeredtem. Viszonylag normálisnak tűnt. A haja égnek állt. A laborköpenye egyik ujján hatalmas savas égés volt, amiről látszólag egyáltalán nem vett tudomást, és egy barna és egy fekete cipőt viselt. Szóval, ahogy mondtam – normálisnak tűnt. Azonban egy tiszta folyadékkal teli pohárral hadonászott. Hátraléptem, mert az bármi lehetett. Az életemlixír. Agyvadász – bár, ha az övé lenne, valószínűleg egy kicsit homályosabb lenne. Egy lenyomozhatatlan halálos mérge, ami pillanatok alatt megölne

mindannyiunkat. Bármi, tényleg bármi. Az ajkához emelte a poharat, és mélyen belekortyolt. Megerősítettem magam, de úgy tűnt, semmi szörnyűség nem történik velem.

– Víz, Max. Víz. Megcsináltam. Felemelte az üres poharat. Félig-meddig azt vártam, hogy becsap a villám és kiabálnak: „Ez él! Él!”, de ez általában Markhamre vonatkozik.

– Mire számított, professzor úr?

– Nos, víz, nyilvánvalóan, Max.

Soha nem tűnt még egy pohár bor ilyen távolinak.

– Professzor úr, kérem, mondja el, mi az a projekt, amin dolgozik?

– Ó, igen, természetesen. Nos, ahogy mondtam, Max, a víz nehéz. Leon mindig panaszkodik a tartályok súlyára, és hogy ez mennyire összezavarja a számításait, és igaza van, úgyhogy gondoltam, kipróbálom.

– Mit, professzor úr?

– Szárított víz.

– Ó, Istenem... Micsoda...?

– Szárított víz, Max. Porított víz. A válasz minden problémánkra. A vizet finom porrá zúzzuk, műanyag zacskóba csomagoljuk, és hoppá! Hordozható víz. Nincs többé tartály, nincs többé nehéz vizes palack – csak bedugunk néhány csomagot a készleteinkbe, és már mehetünk is. Kis csomagok a zsebedbe. Valami nagyobbat, ha fürödni akarsz. Egyszerű. Gyors. Könnyű. Kényelmes.

– Húha, – mondtam. – Ez zseniális, professzor úr. Szép munka.

– Köszönöm – mondta szerényen. – Most megyek, hogy megmutassam Farrell főnöknek.

– Nagyon fog örülni – mondtam, boldogan feláldozva Leon péntek délutánját, de a borhiány ezt teszi egy lánnyal. – Teljes bemutatót kell tartania neki. Sőt, többször is.

– Úgy lesz – mondta Rapson professzor, és a haja még jobban égnek állt, miközben felkészült a gyors távozásra.

– Csak egy kérdés, professzor úr.

– Igen?

– Hogyan állítjuk helyre a port?

– Mi?

– A por. Pontosan hogyan állítják helyre a szárazvizet?

– Ó, ez könnyű.

- Igen?
- Idiótának tartott.
- Csak vizet kell hozzáadni.

MARKHAM ÉS AZ ANÁLIS SZONDÁZÁS

St. Mary krónikák 8,1

A szerző megjegyzése

Nem emlékszem, min kellett volna dolgoznom, amikor ezt a részletet írtam. Tudom, hogy valami kevésbé Markham fenék-centrikusra kellett volna koncentrálnom, mert ez még az Accent Press-es időkben történt, és ők sosem voltak túl boldogok, amikor letértem a pályáról. Úgy értem, igen, még mindig megkaptam az Accent Press által kijelölt tízperces ablakidőt – ez benne volt a szerződésemben –, de ha nem voltak elégedettek a heti szószámoddal, akkor nem nyitották ki az ablakot, így csak álltál és lihegtél, mint egy haldokló aranyhal a külvilág és a friss levegő eme csábító pillantása előtt.

Azért adtam neki a Markham és az anális szondázás címet, mert soha nem gondoltam volna, hogy nyomtatásba kerül, és csak a szerkesztőmnek akartam adni valamit, ami miatt aggódnia kell. Kicsit megdöbbenő, hogy most úgy tűnik, a közönség is kézbe veheti. Az oxigénhiányra fogok hivatkozni...

***

És aztán ott volt az a nap, amikor Markhamnek sikerült elrabolatnia magát az idegenekkel – legalábbis akkor még azt hittük. Behívtak Dr. Bairstow irodájába, ahol Markham és Peterson már jelen volt. Egymásra néztünk.

– Van valami gond? – Kérdeztem.

Megvonták a vállukat.

– Most már bemehetnek – mondta Mrs. Partridge, és bementünk.

Dr. Bairstow felnézett az íróasztalától. – Hát itt vannak!

Megállapodtunk abban, hogy igen, itt vagyunk.

Az eligazítóasztalára mutatott, amelyen több irattári doboz és egy vaskos mappa hevert. – A megyei levéltáros volt olyan kedves, és

rendelkezésre bocsátotta a Dr. Dowson által kért különböző dokumentumokat. Feltétel volt, hogy nem tesszük ki őket a véletlenszerű kézbesítés veszélyeinek.

Nem volt világos, hogy a cég vagy a kiszállítása volt-e véletlenszerű, de azért bólogattunk.

– Ezért szeretném, ha személyesen adná vissza ezeket az értékes dokumentumokat, üdvözetemmel és köszönetemmel. Átnyújtott Petersonnak egy borítékot.

– Természetesen, uram.

– Ma délután, ha kérhetem.

Peterson az órájára pillantott. – Már délután van, uram.

– Milyen gyorsan felfogja, amit mondok.

– Mindent megteszek, uram.

– Biztosítottam a megyei levéltárost, hogy a legjobb embereim dolgoznak a munkán. Mivel azonban ők nem állnak rendelkezésre, ezért az üzemeltetési főnökömet, a biztonsági főnökömet és az igazgatóhelyettesemet jelöltem ki ennek az egyszerű feladatnak az ellátására.

Az igazgatóhelyettes, a biztonsági főnök és a műveleti főnök a lehető leghűvösebb profizmusukat mutatták – ami a mi esetünkben abból állt, hogy egy kicsit egyenesebben álltunk, és nem piszkáltuk az orrunkat. Nem hiszem, hogy lenyűgözte volna, néhány másodpercig komoran bámult ránk, majd azt kérdezte, miért vagyunk még mindig itt. Mivel Petersont a borítékkal terhelte, Markham és én megragadtuk a dobozokat, és teljes sebességgel távoztunk.

– Rendben – mondta Peterson –, átveszem a küldetés teljes irányítását.

Markham durva hangot adott ki.

– Öltözz át, és tíz perc múlva találkozunk a parkolóban. Ez tíz perc, Max. Nem kell a tükrök előtt bolyongani és ruhákat próbálgatni.

Most én adtam ki durva hangot.

A parkolóban találkoztunk, Markhamet és a dobozokat hátra tuszkoltuk, és elindultunk.

– Kellemes délutáni kikapcsolódást – mondta egy hang a dobozok mögül, és egyetértettünk.

Tudom, mire gondolsz. Pontosan hallom, hogy mire gondolsz, ezért azt mondom, hogy a dobozokat időben és a megfelelő helyre szállítottuk. Maga

a megyei levéltáros vette át a dobozokat, így Isten tudja, mi volt bennük. Peterson, miután én többször is ráböktem, nem felejtette el átadni Dr. Bairstow köszönőlevelét, és meghívtak minket egy csésze teára. Kedves emberek voltak. Bárcsak ott dolgoznék.

Elindultunk visszafelé, remélve, hogy teára hazaérünk, de a dolgok szinte azonnal rosszul alakultak. Peterson megragadta a figyelmemet. Mindig úgy gondolom, hogy ez olyan, mintha egy gyors szemgolyó-dobálás játéknak hódolna, de tudtam, mire gondol.

– Szóval – mondta szinte lazán, miközben a városból kivezető utolsó körforgalomban kanyarodott ki, és gyorsított. – Hogy mennek a dolgok közted és Hunter között?

– Rendben – mondta Markham homályosan. – Azt hiszem.

– Nem tudod?

– Hát, néha nehéz megmondani, de én mindig azt gondolom, hogy ha nem egy vesetállal jön felém, akkor, tudod, nem állnak túl rosszul a dolgok.

– Miért támadna rád egy vesetállal?

– Mert nem talál ágytálat.

Peterson újra megpróbálta. – Szóval, tervezel valamilyen ünneplést?

– Minek?

– Nos, hamarosan évfordulótok lesz.

– Milyen évforduló?

– Esküvő. Tudod. Te és Hunter.

Hosszú csend támadt hátulról. – Nem tudom, mire gondolsz.

– Kitaláltam – mondta Peterson a legjobb „Peterson vagyok és zseniális” hangján. – Mostanában nézem Huntert, és nagyon jól néz ki, nem igaz? Szinte virágzik. És nagyon erkölcsös lány a mi Hunterünk. Nos, annak is kell lennie, mivel neked nincs egyetlen erkölcsi bizonyítványod sem, úgyhogy úgy vélem, hogy a szertartás a St. Mary's-i csata előtt vagy után volt, ami azt jelenti, hogy közeleg az évforduló.

Hátulról sokkal nagyobb csend volt.

– Ugyan már – mondta Peterson. Ismerd el, hogy igazam van, és akkor mi ketten meghívunk egy ünnepi italra a bárban.

Néma csend.

– Igazam van, ugye? Gyerünk – mondd, hogy igazam van.

Még nagyobb csend.

– Nem tudom, miért nem akarsz beismerni – mondta Peterson kissé elkeseredetten. – Szégyellsz valamit? Várj, amíg elmondom Hunternek, hogy szégyelled őt.

Reménykedve tartott szünetet. Semmi, csak csend. Lehúztam az utasoldali napellenzőt, és a tükörbe néztem. Markham összekulcsolt karral és ostoba vigyorral az arcán ült.

– Úgy vélem – mondta Peterson –, hogy ti ketten anélkül osontatok be az anyakönyvi hivatalba, hogy bárkinek is szóltatok volna, de én mégis ráveszek, hogy elmondjátok nekem.

Csend.

– Rendben – mondta Peterson. – Te kérted. Kapaszkodj erősen, Max.

Lekanyarodtunk az útról egy mezőre, és por, kövek és felháborodott madarak záporában megálltunk.

– Mit keresünk itt? – kérdezte Markham, felkapaszkodott a hátsó ülésről, és kikukucskált az ablakon.

– Itt maradunk, amíg nem válaszolsz nekünk. Peterson leállította a motort, és összefonta a karját. – Egy métert sem, amíg el nem mondd az igazat.

Markham összefonta a karját. – Soha.

Elkezdtem tervezgetni, hogy életem hátralévő részét egy mezőn töltöm. A csend elhúzódott, csak Markham kiszállásának hangjai törték meg.

– Hová mész? – Kérdeztem, kissé riadtan. – Még mindig nem szabad egyedül sehová sem mennünk.

– Nos, én nem maradok itt veletek, két örülletel. Ha a mezőn akartok ülni, akkor csináljátok egyedül. Én megyek.

Néztük, ahogy átsétál a mezőn, és kilép az útra.

– Baromság – mondta Peterson.

– Nos, ez bejött, nem igaz?

– Baromság – mondta újra.

– Miért nem nézed meg a Somerset House-ban a nyilvántartást? Ez elég egyszerű folyamat.

– Nem ez a lényeg. Azt akarom, hogy elmondja nekem.

Felmértem a hatalmas, üres mezőt. – Hogy megy ez neked?

Peterson ismét káromkodott, és bekapcsolta a motort. Markham néhány száz méterrel feljebb volt az úton. Vidám dudaszóval haladtunk el a komótos alakja mellett.

– Négy mérföld van vissza a St. Mary's-ig – mondtam, miközben a visszapillantó tükörben figyeltem, ahogy távolodik.

– Tegyel neki jót.

– Ronan – mondtam figyelmeztetően. – Nem kellene egyedül hagynunk.

– Nem – mondta Peterson vonakodva. – Igazad van. Nem kellene.

Beálltunk egy pihenőhelyre és vártunk.

De nem jött.

Vártunk még egy kicsit.

– Az isten szerelmére – mondta Peterson. – Tudom, hogy ő a Biztonsági Szekció tagja, de még ő sem tévedhetett el innen oda-vissza.

Sóhajtottam. – Megyek és megkeresem. Lehet, hogy csak pihen.

– Veled megyek – mondta, és kiszállt. – Senki sem maradhat egyedül, emlékszel?

– Markham – mondtam vádlóan. – Őt egyedül hagytuk.

– Ő nem számít.

Odasétáltunk a kanyarhoz és megnéztük. Az út üres volt. Mérföldekre el lehetett látni. Markham nem volt ott. Sehol semmi.

– A francba – mondtam. Lassan forogtunk körbe. – Hol lehet?

– Átvágott a mezőkön – mondta Peterson. Tarts ki. Felmászott a kocsi tetejére, és felmérte a sík vidéket. A lapos, üres vidéket.

– A francba – mondtam újra, és kezdtem pánikba esni. – Elvesztettük.

– Nem lehet – mondta, és lemászott.

– Akkor hol van? Istenem, elvesztettük Markhamet.'

– Nézd – mondta. – A kis szerencsétlen valahol egy árokban van. Vagy beleesett és megsérült – ez teljesen lehetséges –, vagy egy sövény alá bújt, hogy megleckéztessen minket. Megyünk, megkeressük, és a szart is kiverjük belőle, amiért így megijesztett minket, aztán utána meghívhat minket egy italra.

Felnéztem. Ez volt az egyetlen lehetőség, ami maradt. – Gondolod, hogy elrabolták az idegenek?

– Mindig van rá lehetőség – mondta Peterson, és bezárta a kocsit. – Bár, ha így van, akkor bármelyik percben visszahozhatják.

– Nem, komolyan – mondtam, miközben elindultunk, ő a keskeny sáv egyik oldalán, én pedig a másikon. Belestem az árkokba és benéztem a sövények alá.

– Ez az egyetlen magyarázat. Állandóan hallani ilyesmiről. Tudod –
anális szondázás.

– Az Isten szerelmére, Max, szedd össze magad. Mi a fenéért szelnék át
szuperintelligens lények az űr mélységét, csak hogy Markham fenéktájékán
babráljanak? Megtennéd?

– Istenem, dehogy.

– Hát akkor itt lesz. Van valami a te oldaladon?

– Semmi. Hol lehet?

– Nem tudom, de négy mérföldre van a St. Mary's-től.

Ebben a pillanatban hallottuk, hogy az autó beindul. Egy másodpercig
bénultan álltunk, majd Peterson felkiáltott: – Szemétláda!, és futásnak eredt.
Mögötte vágattam, és épp időben értünk vissza a kanyarba, hogy lássuk,
amint Markham kihajt a leállósávból. Intett, vidáman ránk dudált, és eltűnt
a szemünk elől.

Megálltunk.

– Bezártad? – Kérdeztem vádlóan.

– Persze, de ez az átkozott Markham! Egy sziklát is be tudna indítani.

– Négy mérföldre van a St. Mary's.

– A következő kanyarban meg fog állni – mondta Peterson
megnyugtatóan. – Csak megleckéztet minket.

Persze nem volt ott. Négy rohadt mérföld. Peterson minden egyes
lépéssel zordabb megtorlást esküdött. És kihagytuk a teát.

A LÁNY, AKINEK GYÖNGY VAN AZ ORRÁBAN

St. Mary krónikák 11,2

*Megint arcüreggyulladásom van, de van benne jó is, mert ez ihlette ezt a
rövid történetet...*

***

A gyengélkedőn voltam, mert megfáztam. Valójában az elkülönítőben
voltam, részben azért, mert Dr. Stone azt mondta, hogy a St. Mary's-ben
soha semmi sem csak megfázás, részben pedig azért, mert Leon azt mondta,

hogy elege van abból, hogy mindenhol leszíporják és taknyozzák, és hogy lehet-e tenni valamit, vagy az élete végéig ápolhat.

Dr. Stone azt mondta, hogy üljünk le, és ő majd megnézi. Néhány percig a jobb orrlyukamba nézett, és leírta, mit látott. Még mindig tiltakozom a „barlangos” szó használata ellen.

Kimászott, kikapcsolta a zseblámpáját, és kijelentette, hogy valószínűleg az arcüregemmel van a baj. Mondtam, hogy én is ezt gondoltam, és nem ez volt az első eset, hogy az orrom megpróbált megölni.

Leon azt mondta, hogy álljon sorba, mint mindenki más.

Megkérdeztem, hogy miért van itt, és Dr. Stone azt mondta, hogy ő maga is elgondolkodott ezen.

Leon azt mondta: – Védelem, de nem részletezte, hogy kinek.

Dr. Stone eltűnt a másik orrlyukamban. Vártam a megjegyzéseket a visszhangokról, a Cheddar Corge-ról, a cseppkövekről és a ragadósról.

– Ó, – mondta hirtelen. – Ez nem helyes.

– Mi nem? – kérdeztem, pánikolva.

Nem válaszolt. A Hófehérke törpe dalát dúdolva felfegyverkezett egy olyan eszközzel, amely méretét és felépítését tekintve nagyon hasonlított a JCB-ek fogós dolgaihoz, és bejelentette, hogy bemegy, hozzátéve, hogy ez még eltarthat egy darabig.

Egy ideig úgy téblábolt, mint egy egyiptomi balzsamozó, aki agyszövetet távolít el a bebalzsamozottból. Kivéve, hogy én éltem, tudatánál voltam, és minden egyes centiméteren panaszkodtam.

– Van itt valami – mondta, amivel szerintem mindenki egyetért, hogy izgalmas hír, ha az ember kincset keres. Kevésbé, amikor egy orvos van az orrodban.

– Hol voltál a múlt héten? – kérdezte.

– Corn Law lázadások.

– Ó, akkor valószínűleg nem ott. Azelőtt?

– ... Velence. Azt hiszem.

– Nem. Azelőtt?

– ... Római fürdő. Aztán Regency Bath. Az összehasonlítás kedvéért.

– Hm... talán. Előtte?

– Nem tudom – mondtam, és azon tűnődtem, vajon eltévedt-e odafent, és vajon az orvosi szakma egy tagja fog-e állandóan a bal orrlyukamból kilógni, mint egy óriási... – nos, mindegy.

– Megtaláltam – mondta, és elkezdte a kiszabadítani. – Meg is van.
Valamit beleejtett egy tálba.

Leon és én, mindketten bámultuk azt az aprócska valamit, akármilyen is volt az.

– Ez a te agyad? – kérdezte Leon kíváncsian. – Mert én ezt el tudnám hinni. Különösen a múlt szerda után.

Dr. Stone megbökte. – Azt hiszem, ez egy fűmag. Szénát kaszáltál, Max?

Valójában igen, de már nagyon régen. Hatszázötven évvel ezelőtt. OMG – egy fűmag volt az orromban hatszázötven éve. Ez tipikus, nem igaz? Ha osztriga lennék, gyöngyöt termelnék. De így csak egy elég kellemetlen kinézetű... izét sikerült összehoznom.

– Érdekes – mondta Dr. Stone.

– Undorító, – mondtam.

– Tipikus – mondta Leon.

Érdeklődtem, hogy most mi lesz, reménykedtem, egy délutáni ágyban töltött bögre tea, egy monolit csokoládé és egy jó könyv reményében.

– Vissza a munkához – mondta vidáman Dr. Stone.

Leon megkérdezte, hogy biztos-e ebben.

Dr. Stone bólintott. – Nyilvánvalóan hozza vissza, ha bármi mást is felfedez odafent. Tényleg, Max, nem gondolod, hogy egy kicsit öreg vagy már ahhoz, hogy dolgokat dugdoss az orrodba?

Megbökdöstem az orromat. – Kicsit aggódom, hogy az agyam kiesik.

– Nem valószínű – mondták ketten kórusban, én pedig rájuk néztem.

Leon azt mondta, nem bánna, ha itt tölteném az éjszakát. És igen, remélte, hogy egy teljes hét nyugalmat kap, de elfogadja, amit kaphat.

Dr. Stone érdeklődött, hogy szeretnénk-e magunkkal vinni. Szüvenírnek – mondta derűsen, és valahogy az ajtó túloldalán találtuk magunkat.

A TÖRTÉNELEM MÚZSÁJA

St. Mary krónikák 11,3

Képzeljük el a jelenetet.

Az Olümposz – magas, felhős, lehetetlenül szép, az istenek otthona.

Képzeld el a nagy Zeuszt is, hatalmas, fenséges, az istenek királyát, amint összeráncolt homlokkal ül, és kétségtelenül az életről, a világegyetemről és mindenről elmélkedik. Abban a pillanatban, amikor csatlakozunk hozzá, a nagy Zeusz épp egy óriási bronztükörre mered, óriási koncentrációval. A látás tükre. A tükörképben nem saját hatalmas önmagát látja, hanem a földet, messze alatt, amely hemzseg a halandóktól, és valamivel nagyobb bajban van, mint általában. Zeusz szörnyű fenségességgel ráncolja a homlokát. Egy kisebb földrengés pusztít Ruritániában.

Felemeli a fejét, és azt kiáltja: – Héra.

Hangja visszhangzik az istenek házában. A falak megremegnek. Egy páva sikít a félelemtől. Valahol egy fazék a földre zuhan. Lent az Amazonas vidékén egy pillangó szárnyra kel, és Minchinhampton szerencsétlen faluja fél óra alatt két évnyi esőt tapasztal.

Megjelenik a fehér karú Héra. Magas, sötét hajú, gyönyörű és szomorú, mert egy olyan isten felesége, akit képtelen a tunikájában tartani. Kissé meglepődik, hogy isteni férje valóban a trónján ül, ahelyett, hogy hattyú vagy aranyeső formájában szállna le a szerencsétlen fiatal nőkre, mégis kedvesen válaszol. – Jó reggelt, isteni férjem.

Felnéz. – Hol van a lányunk.

Héra azt válaszolja, hogy mivel nem tudja a tunikájában tartani, a lánya holléte felől érdeklődni egyenértékű azzal a kérdéssel, hogy hol van az a homokszem, amit korábban a parton hagyott?

Zeusz türelmetlenül megvonja a vállát. – A kötekedő.

– Ez még mindig nem szűkíti a mezőnyt, hatalmas Zeusz.

Türelmetlenül csettint az ujjáival. – Együtt mászkálnak egy bandában. Nagy csapatban. Úgy hívják magukat: ...Múzsák vagy valami más...

Héra felsóhajt. Az istenek királynőjének lenni erősen túlértékelt foglalkozás. Egy-két kivételtől eltekintve a legtöbb isten gondolkodási képessége egy teáskanálnyi, erkölce olyan, mint egy kóbor macskáé egy meleg nyári éjszakán, és személy szerint olyan szimpatikus, mint a nemi szervi szemölcsök. Vegyük például azt az üresfejű Aphroditét...

Most már elmondható, hogy Héra sosem heverte ki teljesen, hogy a Nagy Aranyalma-botrányban második lett, amikor még tényleg istenek jártak a földön. Párizs tényleg rosszul döntött, ami őt illeti, és mire az istenek és az emberek rendezték a soraikat, egész városok heverték

romokban, királyokat gyilkoltak meg a fürdőjükben, hősöket mészároltak le tömegesen, és a nem túl okos Odüsszeusznak megmagyarázhatatlan tíz évébe telt, hogy néhány száz mérföldet megtegyen. És még azt mondják, a nőknek nincs irányérzékük. Valójában az egyetlen, aki sértetlenül megúsza a dolgokat, az a kerekfejű Heléna volt, aki az egészséget elindította.

Héra elkalandozó figyelmét a hatalmas Zeusz újabb bikaszerű bömbölése hívja vissza. Egyébként a bika a másik kedvenc álruhája. Senki sem tudja, miért. Héra többször is rámutatott, hogy nagyon kevés fiatal lány értelmezné romantikus gesztusnak, ha egy két és fél tonnás, kanos bika ereszkedne le rájuk a magasból. Szavai süket fülekre találtak. Süket bika fülekre. Héra néha egy csendes házról álmodik valahol, egy jó könyvtárral, egy kellemes kerttel és abszolút tesztozteron nélkül. Bárhol. Még a macska is lány lesz. Sóhajt fel. – Melyik lány, isteni férjem?

– Az, aki olyan csúnyán tud nézni. Emlékszel. Aki a történelmet csinálja.

– Kleió.

– Igen, ő! Hívd ide.

Héra vár egy kicsit, csak azért, hogy a kérem szó esetleg a mondat végére kerüljön, de nem ma. És valószínűleg holnap sem.

Az ajtóban egy kis fanfár jelzi, hogy Kleió, a történelem múzsája közeledik, aki Athénével beszélgetett, és nem örül, hogy megzavarták. Még a hatalmas Zeusz, az istenek királya sem – ahogyan ő magát elsőként jellemezné.

Közeledik, megáll Zeusz előtt, és lehajtja a fejét, amit Zeusz a tisztelet jeleként értelmez.

Int neki, és a Tükörrre mutat. – Mit gondolsz erről?

Más istenek, akik megérik a bajt, észrevétlenül az ajtó felé közelednek. A hatalmas számú természetfeletti istenség együttes hatását, akik mindannyian egyazon pillanatban evakuálnak, a legjobban a tömegoszlatás szóval lehetne leírni.

Zeusz felnéz. Mindenki azonnal úgy tesz, mintha csak helyet változtatna, hogy jobban lásson. Kivéve Athénét, aki a falnak támaszkodik, összefont karokkal és azzal a tekintetével, amely azt mondja az apjának, hogy azon gondolkodik, mennyivel jobban tudná kezelni a dolgokat, ha lenne rá esélye. Mélyen legbelül Zeusz egy kicsit fél a lányától. Néha emlékeztetnie kell magát, hogy ő az istenek királya.

Kleió belenéz a Látás Tükrébe. – Ó, te jó ég! Hát, ennek meg kellett történnie, azt hiszem.

– Meg kellett történnie? – üvölt Zeusz. – Meg kellett történnie? Mi történt azokkal az időkkal, amikor az izmos fiatal emberek hálásak voltak pusztán egy jó kard ajándékáért? Vagy egy repülő lóért? Vagy egy pár szárnyas szandálért? Az istenek ajándékaiért. Nem szabadna nekik kimenniük, és saját maguknak csinálniuk a dolgokat.

Visszadobja magát a trónjára. Hatalmas zivatar zúdul a nagyon meglepett Szahara sivatagra. Lányához fordul. – Mit tudsz erről mondani? Mi?

Kleió irritálóan nyugodt marad. – Úgy tűnik, hogy feltalálták a... – szünetet tart, majd ellenszenvvel mondja: – az időutazást.

– Úgy tűnik? – üvölt Zeusz. – A fenébe is, feltalálták az időutazást. Ezek az átkozott halandók kezdenek a helyzetük fölé emelkedni. Mit fogsz tenni ez ellen? Legközelebb itt lesznek fent, és elmondják, hol rontottuk el, és nincs ránk többé szükségük.

A paranoia egy isteni foglalkozási ártalom.

– Mit kezdjek én ezzel? – kérdezi Kleió meglepődve. – Azt hiszem, hatalmas Zeusz, ha visszagondolsz, meglátod, hogy mindannyian korán nyugdíjba vonultunk, amikor az egyistenhívők megjelentek. Azt mondtuk nekik, hogy szívesen látjuk őket, és hogy élvezzék a kertészkedéssel, lekvárfőzéssel és tekebajnokságokkal teli nyugodt életet azzal az asgardi csürhével.

– Ne beszélj nekem az átkozott egyistenhívőkről – üvölt Zeusz ismét. – Egy rakás humortalan, szőrös fanatikus, apakomplexussal.

Egyetlen isten sem néz másik isten szemébe.

– Bizonyára – folytatja Kleió, ismét a Tükör fölé hajolva –, úgyis késő. Már megtették.

Zeusz elkomorul. – Időhurokba helyeztem őket. Az majd visszatartja őket, amíg te elrendezed a dolgokat.

– Egy időhurok? – mondja Héra, akit inkább érdekel, hogy isteni férjét ismét jó hangulatba hozza, mintsem, hogy ténylegesen információt akarjon szerezni. – Milyen okos.

Zeusz türelmetlenül megvonja a vállát. – Az a fickó ott – igen, ő – az a sánta. Fogja az egyik időgépet, és visszaugrik egy korábbi időbe. Ott majd úgy tesz, mintha felfedezné, hogyan lehet utazni az időben. Az évek

múlnak, aztán megérkezik arra az időpontra, ahová eredetileg visszaugrott, és újra megismétli az egészet. Egy időhurok.

– A bakancsos paradoxon – mondja Kleió, és ismét bebizonyítja, hogy miért van olyan kevés vallásnak ideje az intelligens nőkre.

Zeusz morcosan bámul rá. – Miért vagy még mindig itt?

– Minden ellenkező utasítás ellenére vagyok itt, készen arra, hogy az Istenek Királyát szolgáljam.

– Ha – mondja Zeusz, aki, mint minden isten, egész nap tudná hallgatni az ilyen megjegyzéseket. A hízélgés mindenki számára működik. Egy nyűgös isten az egész világot vízzel boríthatja el, ha a reggeli tojása nem egészen jó. – Ne csak állj ott, kislány. Menj le oda, és oldd meg.

Felvonja a szemöldökét.

– Valami gond van? – kérdezi Zeusz, és erősen ráncolja a homlokát. Egy kis papagáj leesik az ágról Bolíviában.

– Ez bizonyára protokolláris kérdés. Természetesen megtiszteltetés, hogy engem választottak ki, hogy teljesítem a hatalmas Zeusz akaratát...

Zeusz, aki sosem volt a legjobb a nők szarkazmusának felismerésében, jóindulatúan sugárzik. A kis papagájt visszahelyezik.

– De nem szeretném magamra vonni a jelenlegi hivatalban lévők haragját – folytatja. – Nehéz helyzet alakulhat ki. A jelenlegi istenségek egyike sem fog különösebben örülni a megjelenésemnek. Ha emlékszel, hatalmas Zeusz, némelyikük kissé érzékeny a hatalom megosztásának kérdésében.

– Jó érv. Jó érv – mondja Zeusz gyorsan. – Kíváncsi voltam, mikor jut ez eszedbe. Akkor gyorsan és csendben. Minél kisebb felhajtással.

Szünetet tartott.

– Beépülve – javasolja Kleió, aki hirtelen egy tökéletesen elfogadható módszert vélt felfedezni arra, hogyan lehet megmenekülni az istenek királyának folyamatos felügyelete elől. A végtelen élvezetek hosszú napjai egy idő után kezdenek elszürkülni. Igen – egy-két évezred a való világban kellemes lesz. Azonban vannak feltételek, amelyekről tárgyalni kell.

– Személyzet? – kérdezi.

Zeusz már elvesztette érdeklődését, és jóindulatúan intett kezével. – Vigyétek, amire szükségetek van.

Kleió elküld egy gondolatot, mire néhány Sibylla, akik az idő múlásával egy olyan hosszú százszorszépláncot alkotnak, amely elég hosszú ahhoz,

hogy körbeölelje a világot, felemelik a fejüket és vigyorognak.

– Zeusz uram nagylelkű – mondja.

– Ne vidd túlzásba – mondja Zeusz, aki, mint minden isten, valójában nem olyan nagylelkű. Legalábbis akkor nem, hacsak nincs valami haszna belőle.

A múzsa lehajtja a fejét, és tisztelettudóan kilép az óriási teremből, már a teendői listáján gondolkodik.

„Nos, ez az első számú dolog, el van intézve. Kettes számú – tanulj meg gépelni ...”

A fordítás a DeepL programmal készült.
A szöveget javította és átdolgozta: Lime, 2022.